

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **A. K.**, zast. JUDr. Evženii Pichertovou, advokátkou, se sídlem Příkopy 530, Kostelec nad Orlicí, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2011, č. j. 49 Az 3/2010 - 80,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupkyni žalobce JUDr. Evženii Pichertové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 5760 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2010, č. j. OAM-84/LE-BE03-P08-2010, rozhodl žalovaný tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalovaný po provedeném řízení dospěl k závěru o absenci azylově relevantního pronásledování žalobce ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu. Konstatoval dále, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, a nezjistil ani žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Po zhodnocení skutečností sdělených žalobcem a

posouzení situace v zemi jeho původu žalovaný dále shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a doplňkovou ochranu mu proto neudělil.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, ve které namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 12 a § 14a zákona o azylu. Poukázal na skutečnost, že žalovaný sice v napadeném rozhodnutí výslovně připouští, že turecké ozbrojené složky postupují proti občanům byť jen náznakem podezřelým ze spolupráce s PKK (strana kurdských pracujících) razantně, někdy až za hranicí zákonných mezí a zároveň uznává, že žalobce byl z tohoto důvodu obtěžován tureckými policejními silami. Současně se ale žalovaný domnívá, že situaci žalobce lze řešit v rámci vnitřního přesídlení. Podle žalobce však žalovaný tímto závěrem popírá charakter problémů v zemi jeho původu spojených s jeho kurdskou národností a politickou participací. Žalobce poukázal na skutečnost, že omezování základních politických práv, zneužívání protiteroristické legislativy a systematická šikana ze strany tureckých policejních orgánů je totiž problémem zasahujícím celé Turecko, což podle jeho názoru potvrzují aktuální zprávy o stavu lidských práv v Turecku. Podklady použité žalovaným pro napadené rozhodnutí označil žalobce za neúplné, účelově použité a v některých případech i neaktuální. Vyjádřil přesvědčení, že žalovaný pochybil, neboť řádně nezjistil skutkový stav věci. Závěrem konstatoval, že se nemůže vrátit zpět do Turecka, neboť mu zde hrozí pronásledování pro jeho politické názory a příslušnost ke kurdské menšině.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 3. 2011, č. j. 49 Az 3/2010 – 80 žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. K důvodům, které žalobce uváděl v postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany (byl jako Kurd ve vlasti obtěžován četníky poté, co odmítl jejich nabídku na spolupráci, kterou mu učinili během krátkého zadržení po demonstraci pořádané prokurdskou politickou stranou DTP – Strana za demokratickou společnost), krajský soud uvedl, že žalobce nebyl členem této politické strany, byl pouze jejím sympatizantem. S ohledem na obsah jeho výpovědí dospěl k závěru, že se žalobce stal ve městě Pazarcik pro četníky podezřelým kvůli domnělé spolupráci s PKK a nikoli kvůli neochotě s nimi spolupracovat. Potíže žalobce však zůstaly omezeny pouze na místní četnickou stanici a žalobce ani nevyhledal pomoc u příslušných orgánů (údajně proto, že by nebyl úspěšný). Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že potíže žalobce jsou shodné s potížemi ostatních spoluobčanů kurdské národnosti žijícími ve stejné části Turecka a nelze je vztáhnout na celé území této země. Krajský soud dále ve shodě se žalovaným uvedl, že se žalobce po návratu do vlasti může zapojit do legální prokurdské politické strany, stejně jako ostatní bývalí členové i vůdci strany DTP (konkrétně do strany BDP), a že může k řešení svého problému využít institutu vnitřního přesídlení a může se přestěhovat do některého z tureckých velkoměst. Vyzdvihl skutečnost, že řešení situace prostřednictvím vnitřního přesídlení je obyvateli Turecka často využíváno. Žalovaný se přitom podle krajského soudu otázkou vnitřního přesídlení náležitě zabýval, posoudil žalobcovy možnosti ze všech aspektů a svůj závěr řádně odůvodnil.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám žalobce ohledně porušení správního řádu, neboť shledal, že závěry žalovaného odpovídají shromážděným informacím o zemi původu, přičemž žalobce měl možnost se s nimi seznámit.

K žalobcem tvrzené účelovosti zdůvodnění neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, krajský soud uvedl, že zdůvodnění žalovaného v tomto směru považuje za dostatečné a souladné s jeho účelem. Podle krajského soudu žalovaný na základě dostatečného počtu informací o zemi původu žalobce dospěl k závěru, že na území Turecka neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žalobce představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti, ani neshledal, že by vycestování žalobce do vlasti bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Důvodem obav z návratu nemůže být okolnost, že žalobce z vlasti uprchl, neboť dle shromážděných informací neexistují ani náznaky o zvláštní pozornosti úřadů ve vztahu k navráceným odmítnutým žadatelům o mezinárodní ochranu. Žalobce nemusí mít ani obavy vyplývající z údajné činnosti pro prokurdskou politickou stranu DTP, neboť mu nic nebrání v tom, aby se po návratu do vlasti zapojil do legální prokurdské politické strany BDP, stejně jako ostatní bývalí členové strany DTP (včetně jejich vůdců), již zrušené Ústavním soudem.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas blanketní kasační stížnost, v níž požádal o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti.

Krajský soud Praze usnesením ze dne 30. 6. 2011, č. j. 49 Az 3/2010 – 94 ustanovil stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti zástupkyni JUDr. Evženii Pichertovou, advokátku, jejímž prostřednictvím stěžovatel kasační stížnost doplnil podáním ze dne 14. 9. 2011. Namítal, že rozsudek krajského soudu je nezákonný a není v souladu s § 46 správního řádu a § 12 a § 14a zákona o azylu. Podle stěžovatele soud při hodnocení důkazů postupoval nesprávně. Stěžovatel byl často a opakovaně fyzicky napadán četnictvem, bezdůvodně zadržován až na 48 hodin, obviňován z terorismu a byl jakožto Kurd v Turecku pronásledován a diskriminován, což představuje pronásledování a diskriminaci ve smyslu Příručky Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíka. Stěžovatel dále namítal, že rozsudek soudu je povrchní, stranící žalované a de facto ho vystavuje nucenému návratu do prostředí pronásledování a diskriminace. Soudu rovněž vytýkal, že nepřihlédl ke zprávě Amnesty International z roku 2006 a následujícím, v nichž jsou popsány praktiky státních orgánů Turecka ve vztahu ke Kurdům, které se mohou týkat právě situace stěžovatele. Závěrem stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že by Nejvyšší správní soud měl kasační stížnost shledat přijatelnou, neboť rozsudkem krajského soudu bylo zasaženo do jeho postavení, když krajský soud nehodnotil důkazy každý zvlášť a všechny ve vzájemných souvislostech.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu ze dne 7. 3. 2011, č. j. 49 Az 3/2010 – 80 zrušil z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení a přiznal náhradu nákladů řízení jeho ustanovené zástupkyni.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Poukázal na skutečnost, že stěžovatel o mezinárodní ochranu požádal, až když byl zadržen Policií ČR a bylo mu uděleno správní vyhoštění, což

považuje žalovaný za zjevně účelové jednání stěžovatele ve snaze legalizovat svůj pobyt na území ČR.

K námitce stěžovatele ohledně nepoužití zprávy Amnesty International z roku 2006 žalovaný uvedl, že tato námitka je uplatněna poprvé až v kasační stížnosti a soud tak k ní dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nemůže přihlížet. V této souvislosti poznamenal, že použil aktuální a relevantní zdroje k posouzení případu stěžovatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2005, č. j. 7 Azs 316/2004 – 28); použil tedy zprávy, které jsou relevantní pro posouzení situace v zemi původu stěžovatele, když rozhodnou dobou pro použití zprávy je doba, kdy byl projeven úmysl požádat o mezinárodní ochranu. Žalovaný setrval na závěru, že vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Kasační námitky stěžovatele označil za nedůvodné a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud poté, co shledal, že kasační stížnost je podána včas, osobou k jejímu podání oprávněnou, směřující proti rozsudku krajského soudu, proti němuž je kasační stížnost přípustná, se zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 104a zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti uvedl, že rozsudkem krajského soudu bylo zasaženo do jeho postavení, neboť krajský soud nehodnotil důkazy každý zvlášť a všechny ve vzájemných souvislostech.

Nejvyšší správní soud tento důvod přijatelnosti kasační stížnosti uváděný stěžovatelem neshledal opodstatněným, jednak proto, že se nejedná o důvod přijatelnosti ale o označení vady uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Nejvyšší správní soud se přesto kasační stížností věcně zabýval, neboť se podle jeho názoru dotýkala otázek, které až dosud nebyly beze zbytku řešeny v judikatuře Nejvyššího správního soudu v celém rozsahu, což je jeden z typových případů přijatelnosti kasaní stížnosti ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně označil - odkazem na příslušné ustanovení zákona - důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že ji podává také z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Kasační stížnost není důvodná.

Námitky stěžovatele uváděné v kasační stížnosti považuje i Nejvyšší správní soud za nedůvodné, a to jak vzhledem k obsahu spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 7. 4. 2010 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je Kurd – Alevita a byl v Turecku pronásledován armádou, neboť se zúčastnil kongresu politické strany DTP (strany, která hájila zájmy Kurdů).

Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl, že vlast opustil 15. 3. 2010. V zemi původu pracoval po návratu ze základní vojenské služby na poli. Opakovaně byl zadržován vojáky při jejich kontrolách ve vesnici a byl odvážen k výslechu na četnickou stanici. Společně se stěžovatelem vždy odvezli několik mužů starších 18 let. Důvodem bylo vždy podezření ze spolupráce se Stranou kurdských pracujících (PKK). Na služebně byli ponecháni 1 nebo 2 dny, podle toho, který z četníků měl službu. Při výslechu byly po stěžovateli požadovány informace o PKK a teroristech, přičemž o tom nebyly sepisovány žádné protokoly. Stěžovatel byl při každém výslechu zbit. Po vzniku politické strany DTP (podle stěžovatele to bylo někdy ke konci roku 2008), začal stěžovatel pro tuto stranu pracovat, neboť hájila zájmy Kurdů. Stěžovatel pracoval v její mládežnické organizaci. Průkaz člena neměl, neboť mnoho členů z této strany bylo ve vězení a průkazy proto nebyly raději již vydávány. Stěžovatel pro tuto stranu roznášel noviny a ústně šířil informace o tom, kde a kdy se budou konat shromáždění a manifestace. V roce 2010 byla strana DTP zakázána. V souvislosti s činností pro tuto stranu se stěžovatel dne 15. 9. 2009 zúčastnil manifestace v městě Pazarcik, při které ho zachytily kamery a policie jeho účast oznámila četnictvu. V noci 17. 9. 2009 byl stěžovatel odvezen z domova na četnickou stanici do Goynuku, kde ho vyslýchali a zhruba v poledne následujícího dne propustili. Četníci po stěžovateli požadovali jména lidí, kteří se zúčastnili uvedené manifestace a nabídli mu spolupráci, aby „donášel“ na své kamarády. Poté co spolupráci odmítl, byl na něj vyvíjen ještě větší nátlak, který se projevoval tak, že stěžovatele 2x až 3x do týdne na krátkou dobu sebrali z domova, odvezli na stanici, kde se jej ptali na stále stejné věci. Dne 8. 3. 2010 byl stěžovatel požádat na četnické stanici o povolení oslavy svátku Newruz, kterou mu však četníci nepovolili a sdělili mu, že je terorista. Večer jej četníci odvezli na stanici, kde stěžovatele bili a kopali do noh a opětovně ho obvinili z terorismu. Pustili ho dne 10. 3. 2010 v 5 hod. ráno. Na fyzické napadání četníky stěžovatel upozornil jejich velitele, ale výsledek byl nulový. Na

jiné orgány se již stěžovatel neobrátil, přičemž v této souvislosti uvedl, že by to nemělo žádný význam, neboť i kdyby šel ke guvernérovi s písemnou stížností, tak by ji nepřevzal.

Stěžovatel v kasační stížnosti v prvé řadě namítal, že krajský soud při hodnocení důkazů postupoval nesprávně, podcenil v této souvislosti obviňování z terorismu, fyzické napadání, bezdůvodné zadržování, pronásledování a diskriminaci, kterému byl v zemi původu jakožto Kurd vystaven.

Nejvyšší správní soud k této námitce předesílá, že stěžovatel před svým odchodem ze země původu bydlel ve vesnici K. nacházející se v okrese města Pazarcik na jihovýchodě země, kde, jak vyplývá z Informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska ze dne 17. 9. 2009 dochází k ozbrojeným střetům mezi kurdskou PKK a ozbrojenými silami tureckých úřadů, které mají charakter partyzánského boje a při kterých dochází k usmrcením a zraněním na obou stranách konfliktu. Ačkoli nelze hovořit o vzájemně souvisejících vojenských operacích skupiny PKK proti ozbrojeným silám státních úřadů, nýbrž o partyzánském boji, lze obecně konstatovat, že se jedná o vnitrostátní ozbrojený konflikt.

Tato informace dále uvádí, že přes jistý pokrok v infrastruktuře je celková sociálně - ekonomická situace na jihovýchodě země i nadále složitá. S ohledem na vzrůstající násilí v této oblasti Turecka, pumovým útokům spojeným s oběťmi na lidských životech nebo vyhrožováním takovýmito útoky, bylo stanovisko úřadů vůči kurdskému obyvatelstvu v období, za něž je podávána tato zpráva, vystaveno většímu tlaku. I když byl zaznamenán určitý pokrok, pokud jde o kulturní svobody (jazykové kursy kurdštiny, lokální rozhlasové a televizní vysílání v kurdštině, svoboda hovořit kurdským jazykem), je zavádění těchto opatření pomalé a spojeno s byrokratickými překážkami, ať již z politických či jiných důvodů.

Během oslavy kurdského nového roku v březnu 2008 došlo v různých městech k demonstracím na podporu PKK. Napětí bylo značné zejména ve východním městě Van, kde pohotovostní policie použila k rozehnání asi 10 000 osob slzný plyn a vodní děla. Oslavy kurdského nového roku 21. a 22. března 2009 proběhly zásadně klidně poté, co k tomu Kurdové byli vyzváni z vlastních řad. Ačkoliv Kurdové procházeli ve městě Diyarbakir s fotografiemi vedoucího představitele PKK Öcalana, policie v tomto případě nezasahovala. V období za něž je zpráva podávána docházelo v zásadě k volnému šíření zpráv v kurdském jazyce například prostřednictvím novin. Do Strany za demokratickou společnost (DTP), založené v srpnu 2005, jejímž přívržencem je dle svých tvrzení také stěžovatel, přešla téměř kompletně celá členská základna Lidové demokratické strany (DEHAP). Turecký stát a společnost považují DTP za pokračovatele strany DEHAP, obdobně jako byl dříve posuzován přechod z HADEP na DEHAP. Situace členů DTP a sympatizantů této strany se neliší od (bývalých) členů a sympatizantů DEHAP v tom smyslu, že pouhé členství nebo sympatie nejsou důvodem k soudnímu stíhání nebo jinak zvýšené pozornosti úřadů. Situace je jiná tehdy, pokud někdo vykonává prominentní funkci uvnitř strany, nebo veřejnou funkci jako je například starosta. V takovém případě se daná osoba může snadno stát terčem zvýšené pozornosti úřadů.

K situaci vrácených odmítnutých žadatelů o azyl do Turecka informace uvádí, že neexistují žádné náznaky o tom, že by byla věnována zvláštní pozornost navráceným odmítnutým tureckým žadatelům o azyl, ať již v obecném smyslu, nebo na základě pouhého faktu, že požádali o azyl v západní Evropě. To však může být jiné, pokud pro konkrétní osobu existuje specifické podezření z účasti na (domnělých) teroristických aktivitách.

Ze zprávy Ministerstva zahraničí Spojených států amerických ze dne 11. 3. 2008 o dodržování lidských práv v Turecku za rok 2007, která je součástí správního spisu, Nejvyšší správní soud zjistil, že vládní struktury všeobecně respektují lidská práva občanů, v některých oblastech ovšem přetrvávaly problémy. Ústava a zákon zakazují mučení a jiné kruté, nelidské nebo ponižující zacházení či trestání, ovšem příslušníci bezpečnostních sil pokračovali v bití, mučení a dalším týrání osob. Zákon zakazuje svévolné zatýkání a věznění, avšak státní orgány ne vždy tyto zákazy dodržovaly. Nevyskytly se žádné zprávy o politických vězních.

Nejvyšší správní soud dále ze souhrnu dějin Turecka od roku 2000 zjistil, že v říjnu roku 2009 turecký premiér Recep Tayyip Erdogan prohlásil, že plány vlády na zlepšení postavení kurdské menšiny mohou být zablokovány, jestliže se kurdští povstalci nezačnou vzdávat úřadům. Vláda zároveň vyzvala povstalce, aby složili zbraně a vrátili se domů, avšak odmítla jakýkoli dialog s jejich vězněným vůdcem Abdullahem Öcalanem. V listopadu 2009 pak vláda předložila parlamentu návrh opatření ke zlepšení postavení kurdské menšiny v zemi. Opozice vládě vyčetla, že návrhem ohrožuje jednotu země. Plán zahrnoval odstranění všech omezení pro používání kurdštiny, ustanovení výboru pro boj proti diskriminaci, obnovení dřívějších kurdských názvů vesnic a ustanovení nezávislého orgánu, který bude vyřizovat stížnosti Kurdů na bezpečnostní síly.

Strana pro demokratickou společnost (DTP) je kurdskou stranou vyslovující se pro smír mezi Turky a Kurdy, považovaná za nástupce strany DEHAP. Ve volbách do tureckého parlamentu v roce 2007 získala DTP 24 mandátů. V prosinci 2009 však turecký ústavní soud zakázal činnost DTP kvůli jejímu údajnému napojení na zakázanou Stranu kurdských pracujících (PKK), která je považována za teroristickou organizaci. Většina členů a vůdců DTP vstoupila do jiné prokurdské formace – Strany míru a demokracie (BDP).

Podle hodnotící zprávy Komise Evropských společenství ze dne 6. 11. 2007 přinášejí legislativní pojistky zavedené na základě politiky nulové tolerance k mučení, nadále pozitivní výsledky. Potvrdil se trend vyznačující se poklesem počtu zaznamenaných případů mučení a špatného zacházení. Celková společensko - ekonomická situace na jihovýchodě je i nadále problematická.

S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že celková situace v zemi původu stěžovatele je taková, že vláda se snaží práva kurdské menšiny respektovat, tuto menšinu neutlačovat a situace se v tomto směru pozvolna zlepšuje. Vláda respektuje práva kurdské menšiny, dokonce se snaží postavení této menšiny zlepšit a pronásleduje pouze kurdské povstalce, kteří proti ní bojují se zbraní v ruce. V některých případech však dochází k excesům bezpečnostních sil, které nerespektují zákaz bití, týrání, svévolného

zatýkání a věznění. V případě stěžovatele pak patrně došlo k excesu ze strany policie právě v tomto směru. Napjatá situace mezi PKK a tureckými ozbrojenými složkami na jihovýchodě země, ze kterého pochází stěžovatel má bohužel vyústění v tom, že příslušníci ozbrojených složek tureckého státu přistupují k příslušníkům kurdské menšiny, jejímž členem je i stěžovatel, podezřelým ze spolupráce s PKK s větší mírou přísnosti a místy až agrese. Strana DTP, jejímž přívržencem byl i stěžovatel, sice byla zakázána, na její místo však nastoupila nová prokurdská formace – Strana míru a demokracie (BDP), do které přešla většina členů a vůdců zrušené DTP. V zemi původu stěžovatele tedy i nadále působí strana hájící kurdské zájmy a stěžovateli nic nebrání se v tomto směru případně angažovat.

V případě shora uvedené námitky stěžovatele se tak Nejvyšší správní soud ztotožnil se závěrem krajského soudu i žalovaného, že žalobcovy potíže jsou shodné s potížemi ostatních spoluobčanů kurdské národnosti žijícími ve stejné části Turecka jako stěžovatel.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvádí, že má pochopení pro to, že stěžovatel těžko snáší shora popsané chování policistů vůči němu, nicméně je třeba uvést, že s ohledem na obsah zpráv o zemi původu je zřejmé, že toto chování policistů (četníků) není státem aprobováno a jedná se o individuální pochybení těchto policistů. Z ničeho ani nevyplývá, že by stěžovatel byl pronásledován z důvodu své činnosti pro politickou stranu DTP, neboť potíže stěžovatele v zemi původu mají charakter obtěžování ze strany policie (četnictva), které pramení z nestabilní situace (boje mezi ozbrojenými složkami Tureckých bezpečnostních sil a PKK) v části země obývané stěžovatelem a tím vyvolaného neustálého napětí v této oblasti, nikoli v uplatňování politických práv a svobod stěžovatelem.

S přihlédnutím k výše uvedenému, tak má Nejvyšší správní soud za to, že v případě stěžovatele nejsou dány důvod pro udělení azylu ve formě mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, podle kterého, *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Nejvyšší správní soud je dále s ohledem na níže uvedenou argumentaci přesvědčen, že v případě stěžovatele nejsou dány ani důvody pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany, podle § 14a zákona o azylu. Podle odst. 1 tohoto ustanovení se d*oplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*

Za vážnou újmu ve smyslu odst. 1 se podle § 14a odst. 2 zákona o azylu považuje: a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního

ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Nejvyšší správní soud připouští, že byť se jedná o excesy jednotlivých příslušníků ozbrojených složek vůči stěžovateli, nikoli o cílený a oficiálními místy prosazovaný nátlak ze strany státní moci, stěžovatel může popsanou situaci, v níž se nacházel v zemi původu, vnímat jako nelidské či ponižující zacházení ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Situace na jihovýchodě je ostatně natolik vyhrocena, že ji informace Ministerstva zahraničních věcí Nizozemska hodnotí jako vnitrostátní ozbrojený konflikt (na tuto okolnost poukázal rovněž žalovaný v napadeném rozhodnutí), což znamená, že je třeba velmi pečlivě zvážit, zda stěžovateli není třeba udělit doplňkovou ochranu z důvodu uvedeného v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu spočívajícího ve vážném ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích vnitřního ozbrojeného konfliktu.

Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že situace stěžovatele v zemi původu není taková, aby odůvodňovala udělení doplňkové ochrany. Je tomu tak především proto, že stěžovatel mohl a může využít institutu vnitřní ochrany (jak na to správně poukázal žalovaný správní orgán i krajský soud), tj. přesídlit do jiné části země původu tak, aby se vyhnul shora popsaným potížím. Podstata institutu vnitřní ochrany spočívá v tom, že žadatel může nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování zjevně vztahuje pouze na část státu, a to s přihlédnutím k osobní situaci žadatele o mezinárodní ochranu. Závěr správního orgánu o tom, že v případě žadatele o azyl jsou splněny podmínky vnitřní ochrany tak má za následek zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nutno zdůraznit, že je třeba se touto otázkou zabývat v každém jednotlivém případě zvlášť pečlivě a detailně. Vnitřní ochrana musí být pro jednotlivce prakticky dosažitelná, trvalá, efektivní a musí být poskytována ze strany úřadů, které mají danou oblast pevně pod kontrolou. Za vnitřní ochranu nelze považovat ochranu ze strany místního klanu nebo milice, které nejsou uznány ze strany vlády (úřadů) země původu. Nejvyšší správní soud poznamenává, že institut vnitřní ochrany byl do 20. 12. 2007 (do účinnosti novely zákona o azylu provedené zákonem č. 379/2007 Sb.) výslovně zakotven v § 16 odst. 1 písm. i) zákona o azylu, přičemž možnost vnitřní ochrany představovala důvod pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné. V zákoně o azylu ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalovaného, již institut vnitřní ochrany zakotven nebyl jako důvod zamítnutí žádosti pro zjevnou nedůvodnost a je tudíž zjevné, že zákon o azylu neposkytuje správnímu orgánu návod, k jakým kritériím má při hodnocení možnosti vnitřní ochrany přihlížet a jakým způsobem je má hodnotit.

Ke kritériím, které je třeba brát v úvahu při posuzování možnosti vnitřní ochrany žadatelů o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 162, v němž uvedl, že *„vodítko pro postup při hodnocení otázky zda jsou splněny podmínky vnitřní ochrany či nikoliv poskytuje Směrnice rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu,*

a o obsahu poskytované ochrany (Kvalifikační směrnice). Článek 8 této směrnice nadepsaný "Vnitrostátní ochrana" stanoví v odstavci 1, že členské státy mohou v rámci posuzování žádosti o mezinárodní ochranu dospět k závěru, že určitý žadatel nepotřebuje mezinárodní ochranu, pokud se v části země původu nevyskytují žádné případy odůvodněných obav z pronásledování ani reálné nebezpečí způsobení vážné újmy a lze rozumně očekávat, že žadatel bude v dotyčné části země pobývat.

Podle odstavce 2 mají členské státy při posuzování otázky, zda je situace v části země původu v souladu s odstavcem 1, přihlížet při rozhodování o žádosti k celkové situaci panující v dotyčné části země a k osobní situaci žadatele.

Podle odstavce 3 lze odstavec 1 použít bez ohledu na existenci technických překážek návratu do země původu.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že při hodnocení možnosti vnitřní ochrany je třeba se zabývat především dostupností vnitřní ochrany, kdy vnitřní ochrana nesmí být ať už fakticky (lze stěží požadovat po starém člověku, který celý život žil v jedné vesnici, aby se v zemi původu s nestabilní situací zmítané ozbrojenými konflikty přesunul do naprosto cizího prostředí vzdáleném stovky kilometrů), či právně pouze teoretická. Cestu za vnitřní ochranou nesmí vylučovat poměry panující v zemi původu (osoba hledající vnitřní ochranu nesmí být vystavena nepřiměřenému riziku). Dále je potřeba hodnotit účinnost vnitřní ochrany, tedy zda se žadateli o udělení mezinárodní ochrany podaří původcům pronásledování definitivně uniknout takovým způsobem, aby bylo vyloučeno riziko opětovného pronásledování a postavení žadatele i po jeho přesunu musí splňovat určité minimální standardy z pohledu základních lidských práv, která musí být pro stěžovatele zajištěna a rovněž nesmí dojít k extrémnímu zhoršení jeho sociálního a ekonomického postavení, přičemž určité nepohodlí je akceptovatelné. Je tedy třeba zvážit bezpečnost žadatele, respektování základních lidských práv v místě vnitřní ochrany, jeho osobní situaci, rodinné vazby a také ekonomické poměry. Lze shrnout, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nezbytné zhodnotit celou řadu kritérií, především reálnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení.

Otázka hodnocení podmínek vnitřní ochrany již byla řešena také judikatorně, nikoliv však českými správními soudy. Evropský soud pro lidská práva ve věci S. S. v. Nizozemí mimo jiné konstatoval, že „podmínkou pro to, aby bylo možné spoléhat na vnitřní ochranu je splnění určitých záruk: osoba která má být vyhoštěna, musí být schopna do cílové oblasti odcestovat, musí jí být do této lokality umožněn přístup (tj. přijetí do cílové oblasti nesmí být např. omezeno jen na osoby, které patří ke stejnému klanu) a musí být schopna se v dané lokalitě usadit".

Nejvyšší správní soud dále poukazuje na rozhodnutí Sněmovny lordů ve věci J., H. a ostatní proti Ministru vnitra (Secretary of State for the Home Department) ve kterém Sněmovna lordů zamítla odvolání pana J., vyhověla odvolání ostatních žalobců a vrátila jejich případ k Azylovému a imigračnímu tribunálu (Asylum and Immigration Tribunal) k dalšímu řízení.

Pan J. (Kosovský Albánec) byl obětí etnických čistek prováděných Srby v jeho bydlišti. Uprchl do Velké Británie a zde požádal o azyl. Jeho žádost byla odmítnuta na základě skutečnosti, že se mohl bez větších obtíží přemístit do Prištiny. Dovolával se, převážně pro

zdravotní důvody způsobené jeho pronásledováním, že by bylo příliš kruté od něj očekávat, aby se přesunul do jiné části své země původu.

Pánové H., G. a M. jsou černošští Afričané, kteří žili v D. v západním S. H. a G. byli oběťmi rabujících arabských milic, jejichž chování vláda trpěla či dokonce povzbuzovala a nijak jim v této činnosti nebránila (tj. nijak proti nim nezasáhla). Bylo zjištěno, že pokud by byl pan M. navrácen do D., tak by byl podroben stejnému pronásledování jako pánové H. a G. Po příjezdu do Velké Británie všichni čtyři pánové požádali o azyl. Ve všech uvedených případech byla žádost o azyl zamítnuta na základě skutečnosti, že od žadatelů bylo možné rozumně očekávat (aniž by byly samotným přesunem vystaveni nepřiměřené tvrdosti), aby se přemístili do Chartúmu. Všichni žadatelé měli obavu, že mohou být obětí nepřátelského diskriminačního zacházení, či dokonce pronásledování, i v Chartúmu a tvrdili, že přemístění do Chartúmu by bylo nepřiměřené a příliš kruté.

Sněmovna lordů mimo jiné konstatovala, že relevantní vodítko při hodnocení toho, zda a kdy je možno bez nepřiměřené tvrdosti vyžadovat využití možnosti vnitřní ochrany, lze nalézt v Doporučení UNHCR (Vysoký úřad komisaře OSN pro uprchlíky) v oblasti mezinárodní ochrany z 23. července 2003. V bodě 7 II a) tohoto Doporučení je k analýze přiměřenosti vnitřního přesídlení přistoupeno pomocí otázky: „Může žadatel o azyl, s ohledem na celkové poměry v zemi původu, vést relativně normální život, aniž by čelil nepřiměřeným obtížím? Odpověď na tuto otázku je následující: Pokud ne, není rozumné očekávat, že se tam daná osoba přestěhuje. Při rozvíjení této doktríny (tj. doktríny rozumnosti využití možnosti vnitřního přesídlení) Doporučení UNHCR zdůrazňuje v bodě 28 potřebu zhodnotit úroveň respektování lidských práv v zemi původu a stanoví, že pokud respektování základních lidských práv, a zejména nederogovatelných lidských práv, je (v cílové části země) zjevně problematické, pak vnitřní přesídlení nemůže být považováno za rozumnou (uskutečnitelnou) alternativu. To však neznamená, že zbavení (ztráta) jakéhokoli občanského, politického, sociálního či hospodářského lidského práva v cílové části země původu bude automaticky znamenat vyloučení možnosti vnitřního útěku či přesídlení. Z praktického hlediska je třeba zhodnotit, zda-li práva, která nebudou respektována nebo chráněna jsou pro žadatele natolik zásadní, že zbavení těchto práv je natolik závažné, aby nebylo možné cílovou část země původu považovat za rozumnou alternativu.

Doporučení UNHCR se následně zabývá ekonomickým přežitím (bod 29 a 30) a konstatuje, že jestliže bude situace taková, že žadatel nebude mít možnost vydělat si na živobytí, získat ubytování, nebo pokud mu nebude moci být poskytnuta lékařská péče nebo pokud je lékařská péče zcela nedostatečná, nemůže být vnitřní přesídlení považováno za rozumnou (použitelnou) alternativu. Bylo by nepřiměřené, mj. z pohledu lidských práv, po žadateli očekávat, aby se přemístil a žil v bídě (krajní nouzi) nebo žil na úrovni pod životním minimem. Na druhé straně, pouhé snížení životního standardu nebo zhoršení ekonomického postavení žadatele nemusí být dostatečné pro to, aby alternativa vnitřního přesídlení již nepřicházela v úvahu. Místní podmínky (v cílové části země) musí být takové, aby žadatel mohl vést relativně normální (běžný) život s ohledem na celkové poměry v zemi původu. Pokud by například žadatel byl bez rodinných vazeb a bez neformální sociální sítě, přemístění nebude připadat v úvahu, ledaže by žadatel nebyl ani jinak schopen vést vcelku běžný život na vyšší úrovni, než je úroveň životního minima. Jestliže bude žadateli odepřen přístup k půdě, zdrojům obživy a ochraně v cílové části země z toho důvodu, že nepatří k dominantnímu klanu,

kmenu, etnické, náboženské, nebo kulturní skupině, nebude vnitřní přesídlení možné. Například v mnoha částech Afriky, Asie i jinde, obecné etnické, kmenové, náboženské nebo kulturní faktory umožňují přístup k půdě, zdrojům obživy a ochraně. V takových případech by nebylo rozumné očekávat od žadatele, který nepatří k dominantní skupině, aby se zde usídlil. Po žadateli by nemělo být požadováno přemístit se do míst, jako jsou městské slumy, kde by žil ve velice těžkých a obtížných podmínkách. Sněmovna lordů konstatovala užitečnost výše uvedených pokynů, které se zaměřují na poměry obecně převažující v zemi původu žadatele.

Doporučení UNHCR bylo vydáno kvůli tomu, že evropské státy nepřistupovaly k otázce vnitřní ochrany jednotně. Cílem tohoto doporučení je poskytnout vodítko pro právní praxi úřadů a soudů při posuzování možnosti vnitřní ochrany. Články 8 odst. 1 a 8 odst. 2 Kvalifikační směrnice týkající se vnitřní ochrany povšechně odrážejí pravidla uvedená v Doporučení UNHCR.“

S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda žalovaný řádně provedl analýzu rozumnosti a relevance vnitřní ochrany. Dospěl přitom k závěru, že žalovaný se touto otázkou náležitě zabýval a relevanci vnitřní ochrany správně posoudil, když poukázal na skutečnost, že vnitřní (některými zprávami hodnocený jako ozbrojený) konflikt v Turecku nepostihuje celou zemi, ale odehrává se pouze ve východních a jihovýchodních provinciích této rozlehlé země. Nejvyšší správní soud je stejně jako žalovaný přesvědčen, že stěžovatel v případě svého návratu do Turecka by se nemusel vracet do okresu Pazarcik, odkud pochází, nacházejícího se v nebezpečné oblasti střetů ale mohl by se usídlit např. v některém z tureckých velkoměst jako je Istanbul, Ankara či Izmir, kde je nejvyšší životní úroveň v Turecku, kde žijí i velké kurdské komunity a je v nich také dostatek pracovních příležitostí, na rozdíl od stěžovatelova rodného kraje, který je naopak jedním z nejchudších v zemi a je tam nedostatek pracovních příležitostí. Do těchto měst, stejně jako do většiny území Turecka boje vládních jednotek s PKK nezasahují a stěžovateli tak v nich nehrozí žádné vážné ohrožení života nebo jeho tělesné integrity. Stěžovatel je dospělý muž, nemá omezující zdravotní potíže a jak sám uvedl v žádosti o mezinárodní ochranu, nemá ve vlasti vůči nikomu žádné závazky. Nejvyšší správní soud tak má za to, že stěžovatel může v jiných částech země původu, vést relativně normální život, aniž by čelil nepřiměřeným obtížím při získávání obživy. Využití vnitřní ochrany stěžovatelem proto Nejvyšší správní soud stejně jako žalovaný správní orgán i krajský soud považuje za uskutečnitelnou alternativu.

Praxe stěhování obyvatel z chudého východního regionu do bohatších částí Turecka a zejména do uvedených velkoměst je v Turecku ostatně běžná, což potvrzuje zpráva Ministerstva zahraničí Spojených států amerických ze dne 11. 3. 2008 o dodržování lidských práv v Turecku za rok 2007 (na niž ostatně odkázal také krajský soud), ve které je uvedeno, že podle odhadů různých nevládních organizací je v zemi po konfliktech s PKK stále jeden až tři miliony vnitřně vysídlených osob; střety začaly v roce 1984, v 90. letech se velmi vystupňovaly a během dalších roků pokračovaly. Státní zdroje oznámily, že z jihovýchodu se během konfliktu odstěhovalo 368 360 občanů z 62 448 domácností, přičemž mnoho dalších odešlo ještě před konfliktem. V prosinci 2006 zveřejnila univerzita v Hacettepe výsledky studie zadané vládou, podle které bylo na jihovýchodě v důsledku konfliktu mezi lety 1986 až 2005 vysídleno 953 680 až 1 301 200 osob. Studie jistila, že

hlavním důvodem velkého rozdílu mezi údaji úřadů a nevládních organizací byla skutečnost, že úřady zahrnují pouze osoby evakuované příslušníky bezpečnostních sil ze svých obydlí, nikoli ty, které byly přinuceny uprchnout z důvodu všeobecného násilí nebo kombinace bezpečnostních a ekonomických příčin. Studie také konstatuje, že vnitřní vysidlování v zemi je součástí širšího trendu migračních toků z venkova do měst, kdy lidé hledají ekonomické příležitosti, což je umocněno násilnostmi na jihovýchodě; na proces mají vliv i rozsáhlé rozvojové projekty jako např. Projekt jihovýchodní Anatolie nebo přírodní katastrofy.

Nejvyšší správní soud tak k otázce možného udělení doplňkové ochrany stěžovateli uzavírá, že není důvodu stěžovateli tuto formu mezinárodní ochrany stěžovateli udělit, neboť situace v zemi původu mu umožňuje využít možnosti vnitřní ochrany.

Námitce, v níž stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že nepřihlédl ke zprávě Amnesty International z roku 2006 a následujícím, v nichž jsou popsány praktiky státních orgánů Turecka ve vztahu ke Kurdům, které se mohou týkat právě situace stěžovatele, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Uvedená zpráva Amnesty International, stejně jako zprávy o zemi původu přiložené stěžovatelem k žalobě, totiž obecně popisují situaci v zemi původu stejným způsobem jako informace založené ve správním spise žalovaného, tudíž nepředstavují důvod pro změnu závěrů, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl (stejně jako žalovaný správní orgán i krajský soud) na základě informací založených ve správním spise žalovaného, že bezpečnostní situace, chování bezpečnostních složek a postavení kurdů v Turecku není optimální, nicméně vláda proti kurdské menšině oficiálně nevystupuje, přičemž kvůli bojům s PKK je špatná situace pouze na jihovýchodě země, odkud stěžovatel pochází. Nejvyšší správní soud tak má za to, že situace stěžovatele v zemi původu proto není natolik vážná, aby mu bylo možné udělit mezinárodní ochranu ve formě azylu a s ohledem na skutečnost, že může využít vnitřní ochrany, není v jeho případě dán ani důvod pro udělení doplňkové ochrany.

Vzhledem ke shora uvedenému neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. důvodnou, neboť nebylo zjištěno, že by krajský soud věc po právní stránce nesprávně posoudil ani nebylo zjištěno, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízeních před správním orgánem způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a soud, který ve věci rozhodoval měl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit. Proto podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl bez jednání postupem podle ustanovení § 109 odst. 2 citovaného zákona.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady v řízení o kasační stížnosti v míře přesahující rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupkyni stěžovatele JUDr. Evženii Pichertové, advokátce, která mu byla k jeho žádosti ustanovena usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2011,

č. j. 49 Az 3/2010 – 94, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 14. 9. 2011), podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 4800 Kč. Jelikož ustanovená advokátka soudu doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně pak činí 20 %, tedy 960 Kč. Celkem tedy odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů činí 5760 Kč. Uvedená částka bude zástupkyni stěžovatele vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu